

III. RÉSZ
TALÁLKOZNI?
– CSAK A PILLANTÁS RÖPTEREIN

VERES VERS

Itt fenn az arcom ég,
oda le hull a pernye
s az a tűz a lábakon –
egy tornyot is odaverne.

Az arc lángjában
megolvad a szem
s elgőzölög a vakság hevében.

A gyász előtt állsz, tehetetlen,

léted izzó rostélyain
tűzkakasként táncol a szégyen.

NAPÉJEGYENLŐSÉG

Lomb hullt, dadog; olvadt
a szőlő leve, sírnak az ős tőkék,
lecsorognak az égi telérek.

Egy halom színes levél
gyúl bennem – köszönöm,
az ősz zörgetett be.

Az év – mindenki itt járt –
hány ajkon nyílnak a kölcsönadott szavak? –
én lehajolok a szélfűtt szobában,
keresem, ami utánuk maradt,
de a fényes szájaknak
nincs mértéke, csak alja.

Milyen csupaszok vagyunk! – a meztelenségtől
nem óvom magam,
mint cipó a héját, úgy hordom meséinket,
teherbírásom határtalan.

A fecskék már az Emlék szem-ereszén ülnek.
Kire várok?
Ím, Pithagorasz is megérkezett a hajóval.
Nyomdokvizemre hágnak.

A TÁMADÓ JÁTÉK

Tutaj tovaúszik a nyár narancs vizén,

s a part is vele tart.

A sugártérben

magát a világ tartalék szimmetriájának

képzelő agy megdermed,

s mint a hűlő tó felszínére kicsapódó tajték,

megfagy a meleg emlékezetében.

A szélcsend két napja elmúlt,

a harmadik látta, hogy

nekem ront a szél,

hajamtól magasba ragad,

s elég erőm nem lehet ellenállni.

Amerre pörög, arra haladok.

Két boldog falábam

földről visszaragyog.

RELIKVIA

**G.V.-nek az Írnok szobráról egy
Pascal-témára:
„Az ember ... egy gondolkodó
nádszál” stb.**

Örök-ív mosoly. Nem tudni,
ilyen bízóra ki húzta.
Titkán kuporog az írnok;
itt hallgat ő. Jövőben siklik
az útja.

S rövid az idő, amíg írhatok,
míg érzem, hogy a szivárványhártyán,
a lótuszfehéren az idő nem topog,
s látó ereim vannak, nem vörös ér-romok.
Vagy látó leszek, vakként
emlékezésből és hallomásból?

Talán azon sem töprengek,
fér-e értelmemhez a mában,
s elég ok-e szomorúnak lennem
az, hogy én csak vagyok
s életem a nádiban.

TALÁLKOZÁSAIM RADNÓTI MIKLÓSSAL

I

Az öregek tenyérbe borított búját hogyan látnám,
hát még hogy a rög testükre mint görög,

és az álmodott dicső múltat: nappal-fényt, éjszakába
fűltat magam köré fonom.

S mert csak fényből szőtt e párnám,
szeretni rajta, jaj, hogy is tudnék?

II

mikor okkal, ok nélkül
rám támadnak végül,
de ethosszal határos gyermeklelkem
most is, bomló kény kedvétől verten,
és az ősz is poharamba tölt:
lásd, te megfuttatott naplopó,
hogy egyelőre új genezis nem várható ott,
ahol nem ok – de kegy – teremt jogot,
és a lelkek farkas-róffel mértek,
eszünk pedig a másé, alkalmazott,
valahol nagyon mélyen az igazság
felülete alatt, ahol a vélt
értelmek között már kifeszül a kétely íve,
és hihető, hogy az ige nem körmönfont,
valamint vakhit, nem lévén, nem vakít.

III

Míg jövő öröklétem, mint óra-homok,
bókoló téllal egyre kavarg,
ember-létem szánom, bánom.
Varjak trónolnak a szánon.

ÉSZAKNAK MENTÜNK ÉNEKELVE

Ó, vég-parti őrség,
gyújts égő gondról rózsét;
sirasson füstje,

ahol örök éjjel a hajnal
és hűlő nap szakad le hegyekről jajjal,
álmodunk megint új logoszt,
mely okos és kénytelen. –

Ti vég-parti őrség: *egy* fagy vagytok,
s a fagy nem fázik ott,
hol zsarátnok a hőség.
Hidd: hogy a hideg
lelkemben úgy libeg,
mint a végtelen füzér most,
ha szél-fúga puha búja
öleli, borzongva fújja.

NARANCSKÉP

Szüretelő görög idénymunkások között, egy teherautón

Ezek az érzelgős, illó olajok
összeférhetetlenek a lázadó izzadással,
a tudatra feszülnek, éteres vatta.

A munkások bőrének folyékony aranya,
fulladt citruspermet,
az éjszakában vonul,
mint eldobott narancs a fűvön, úgy gurul.
Legfelül bóbiskol a Közöny Koronája,
a kocsi utasait,
e láda narancsot, egymáshoz üti,
álomtalan álomba rázza.

S ekkor Nafplion fölött
egy fölriadt, fekete görög
nyelve megzendült,
roppant a csend harangja.
Hosszú út után oly édes a haza –
dalolt a kocsi e titkos utasa.
Mint lehelet a jégvirágos ablak mögött,
lelke felettem körözött,
a sötét meglapult, mint nyúl a fényes utakon,
s foszlóvá vált a Narancshatalom.

De a többiek! – A sok szeszín szem
rozsdás ködökbe tévedt,
feledett járt utat, hazát még nem érzett,
s azért ébredtek oly lassan,
mert sem itt nem voltak, sem ott,
s az ének is oly furcsán hatott! –

de mint kit vész nem ér el,
közöny nem bánt, s nem eshet baja –
Hosszú út után oly édes a haza –
dalolt a kocsi titkos utasa.

EGY EVEZŐVERSENY PILLANATAI

F.Á.-nak

Akár a csónak orra, a vízsodrás, a hab
mint a szemközti padon a hajfürzuhatag,
az indulat, párabirtokán, úgy iszik a szivárványból,
inog, lebírhatatlan számum izzítja,
pörög a verseny testében,

és a tollas evezők szűkülnek
a célszalag és sorsuk előtt,

ott, ahol a szemekből mint örök idegen
bukik ki minden álca,
szivárványtalan lesz a birodalom.
Fegyelmezetten érsz
harminc-egynéhány nemzedék
kővé és kenyérré fagyott lábnyomába.